

nerne. Hermed opnår vi heldigvis, håber jeg, en synlighed af »Lokal Agenda 21«.

Det er blevet foreslået, at regeringen danner et egentlig bæredygtighedsråd, og jeg er enig i, at tiden nu er moden til at samle alle gode kræfter, men i stedet for at etablere et råd synes jeg, der er mere »Agenda 21«-ånd over noget, der er mere bredt og mere åbent, og for at styrke den nationale dialog omkring »Agenda 21« vil jeg derfor tage initiativ til afholdelse af »Agenda 21«-dage, hvor både nationale og lokale aktører kan deltage.

På UNGASS vedtog man, at alle landene senest i år 2002 skal have en national strategi for bæredygtig udvikling.

Danmark har allerede en sådan strategi, og den blev sat i gang efter Rio i 1992.

Den strategiske miljøplanlægning gennemføres for at sikre, at miljøpolitikken fremover kan gøres mere helhedsorienteret og målrettet, og de to centrale byggesten i strategien er miljøtilstandsrapporten og den natur- og miljøpolitiske redegørelse, som begge kommer med ca. 4 års mellemrum.

Tilstandsrapporten sikrer et fagligt overblik over miljøproblemerne og sammenhængen med aktiviteterne i samfundet samt udviklingstendenserne.

Den natur- og miljøpolitiske redegørelse beskriver de overordnede prioriteringer og målsætninger og gør rede for den fremtidige danske indsats på det nationale og det internationale område.

Den næste redegørelse, som planlægges udsendt i 1999, vil i højere grad end tidligere samle sig om en bæredygtig udvikling i relation til »Agenda 21« og vil derfor medvirke til at udbygge en samlet dansk opfølgingsstrategi.

Sammenfattende vil regeringen på det nationale område fortsætte med at omsætte Skovpanelets anbefalinger i praksis, blandt andet gennem en revision af strategien for bæredygtig skovdrift.

Energisektoren skal fortsat være en økonomisk og teknologisk effektiv sektor, som indgår i en dynamisk samfundsudvikling. Men der skal ikke herske nogen tvivl om, at det i regeringens perspektiv er afgørende, at målene for »Energi 21« vedrørende det miljømæssige bliver nået, for på den måde leverer vi et afgørende bidrag til en bæredygtig udvikling af det danske samfund.

Endelig skal »Lokalagenda 21« styrkes ved et lovinitiativ og den nationale dialog om »Agen-

da 21« styrkes ved afholdelse af »Agenda 21«-dage.

Globalt vil regeringen prioritere arbejdet i Det Mellemsstatslige Skovforum, arbejde for en afslutning af forhandlingerne under biodiversitetskonventionen i 1998 som en protokol om bioteknologiske sikkerhedsaspekter – altså det, der på engelsk hedder biosafety – og endelig på energiområdet bidrage til en udvikling, hvor indsatsen for en bedre ressourceudnyttelse og en reduceret miljøbelastning tillægges stadig større betydning.

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

De initiativer, regeringen tager på baggrund af udfaldet af FN's særlige generalforsamling i juni 1997, vil ligge i forlængelse af den aktive danske indsats inden UNGASS.

Allerede inden UNCED, Riokonferencen i 1992, var miljø en del af den danske udviklingsbistand, men indsatsen forstærkedes efter UNCED, og dette berettede regeringen indgående om under forespørgselsdebatten den 16. maj i år, altså forud for UNGASS.

På sommerens særlige generalforsamling konstateredes, at situationen på visse punkter havde forbedret sig siden Rio.

Økonomisk velstand og social velfærd var højnet nogle steder på Jorden, og nogle lokale miljøproblemer var delvis løst.

Men hovedkonklusionen var bestemt ikke opløftende. Antallet af dybt fattige, sultne og alvorligt syge er steget. Uligheden mennesker imellem er ikke mindsket, og rovdriften på og ødelæggelsen af verdens naturressourcebase er vokset siden Rio, på trods af hvad man dér vedtog af tekster og gav af tilsagn.

En del af miseren skyldes de rige lande. »Agenda 21«, handlingsplanen fra Rio, var på sin vis en samarbejdsagt mellem nord og syd, og UNCED skabte berettigede forventninger om øget udviklingsbistand i retning af de 0,7 pct. af bruttonationalindkomsten, som længe har været på både OECD's og FN's liste over vedtagne mål. Men de forventninger er som bekendt ikke blevet indfriet. Faktisk er bistandsprocenten faldet siden Rio, og udviklingslandene kan derfor med en vis ret undskylde deres utilstrækkelige indsats for bæredygtig udvikling med de rige landes svigt på det finansielle område.

Uanset at alle bør kunne være enige om, at en udvikling, der tager miljø- og naturressource-